

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
RINCON 121
 Entre Treinta y Tres é Ituzaingó

SENMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA

Ciutat ps. 0.50
 Campaña. " 0.60
 Exterior " 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, SETEMBRE 18 DE 1887.

Supliquém als nostres agents y subscriptors de fora y de la Capital, que al notar lo mes petit retard ó falta en l' envió del periódich, ho posin en concixement d' aquesta administració.

Aixís mateix devém dir que 'ls subscriptors que 's trobin en descubert procurarán posarse al corrent de la subscripció si volen llegir LA GRALLA.

DIFERENCIAS

El compte Fernan-Gonzalez, per exemple, y avans d' ell Pelay, y després lo Jutge de Castella, y 'l mateix Cid, fora dels erudits son cada dia menys coneguts y glorificats á Castella, Lleó, Andalucía, etc. A Catalunya, per exemple, cada dia creixen las figuras llegendarias de Quintiliá Wifred, Borrell, Ramon Berenguer, 'ls comptes d' Urgell y de Pallárs, Carles de Viana, Clarís, Casanova, etc., á Catalunya y á Aragó, Valencia y las Balears cada dia creixen las figuras de Jaume I y altres prínceps y las dels llegisladors, capitans, artistas, etc., que van ser glories d' aquells sigles d' autonomia. Las

antigas Corts y Municipalitats de la corona de Castella y 'ls mateixos Comuns castellans de dia en dia s' enfonsan en la foscor del olvit y las antigas Corts, Municipalitats de Catalunya y altres Estats com Aragó, Valencia, Navarra y las Balears, y agermanats valencians y mallorquins, y 'ls Comuns catalans, cada dia pujan, s' engrandeixen y s' esten la seva memoria ó recordació.

Mentres l' any 1810 y 11 per exemple En Mariana, L' Argüelles y altres escriptors castellans buscaban á las antigas Corts de Castella 'ls precedents de las llibertats constitucionals, per exemple, y 'ls seguian altres escriptors castellans mes moderns, mentres els escriptors catalans, aragonesos, balears, valencians y navarros moderns, per exemple també, buscan á l' historia de las sevas respectivas nacionalitats los precedents de las llibertats constitucionals y regionals, fa molts anys que ab honrosas y pocas escepcions, los castellans no 's valen sino de exemples, de unificació y centralisació del extranger, y sempre tenen á la boca y devant dels ulls l' absolutisme del Estat de Fransa, Prussia ó Alemanya, de l' Inglaterra conservadora, de la Bélgica unitaria.

Inmensa es la diferencia á favor nos-

tre, nacionalitats espanyolas, orientals y septentrionals, inmensa. Nosaltres los descentralistas, 'ls anti-unitaris, els independents, els "separatistas" haurém de donar lliçons y exemples d'espanyolisme als unitaris y centralisadors, als vassalls del Estat absolut y de la miseria política y moral.

La bandera de l' independència, nacional, espanyola l' haurém de cullir y aixecar en alt nosaltres, la bandera groga y vermella d' Espanya y fins la bandera morada dels Comuners castellans, nosaltres els nets dels Comuners catalans y dels Agermanats valencians y mallorquins haurém de tréuerlas de la pols y la foscor junt ab los aragonesos y 'ls navarros, com n' habem tret la bandera de las barras.

Aquesta diferencia en conresar la nacionalitat y 'l caràcter nacional es de gran esperansa y pervenir per la causa regionalista. Nosaltres portarem fins á la lluyta moral y legal un entusiasme, un esperit, un ressort que 'ls pobres castellans no comprendrán, com los anys 1792 y 93 'ls soldats veteranos vassalls del Imperi y de la Prussia no comprenian l'esperit que sostenia als joves milicians ciutadans de la Fransa independent que 'ls vencia y com els soldats, diputats y senadors vassalls de Napoleó Bonaparte no comprenian els anys 8 y 10 l'esperit y 'l ressort dels guerrillers y somatents espanyols y dels diputats de las nostras Corts y vocals de las nostras Juntas regionals y locals que 'ls deixaban enderrera.

J. NARCÍS ROCA.

¡EXTRANGERS!

Lo mot ¡extrangers! llansat en las cambras de Diputats d' aquí y de Buenos Aires, contra 'ls periodistas qu' amparats en las lleys d' imprenta que reijexen, dónan sa opinió respecte 'l procediment tort ó dret de los senyors diputats, ja 'n escrits, ja en caricaturas, té tot lo alcans d' un insult, máxime si al mot "extranjer", hi barreijan, los Representants del País, los incults é inmorals mots de "tahures, beodos, rufianes" y altres calificatius mes escandalosos, que nostra ploma 's resisteix á reproduhir en las planas de LA GRALLA, per amor á la moral, á l' urbanitat y al respecte que devém al públich.

Lo bó de tot aixó, es que la Cambra qu' escolta totas aquestas paraulas, propias de jent que s' estima en poch, sense fer una protesta enérgica y viril en contra d' aytals paraulas, vota una grossa partida del presupost de la Nació, pera atraurer immigració á aquesta platjas, immigració que té que veurers insultada y befada de la manera mes escandalosa, per los mateixos que que l' han demanada.

Los periódichs extrangers son los que mes propaganda fan pera que l' immigració acudeixi, y aixó sense subvencions. sense retribució de cap mena, per lo mero fet de que los seus connacionals portin aquí son contingent moral y material pera obtenir ab ventatje, un passar pera la vellesa, al mateix temps que contribuïheixen á la prosperitat y reals de sa pátria adoptiva que 's sempre la pátria de sos fills. Mes, si nos havem de veurer insultats per nostres

propis fills, ¿pera qué devem venir ab nostre contingent, los estrangers?

¿Pero que se 'ns crida?

Per nostre part, protestém de 'ls insults llansats en las cambras de Diputats de las Repúblicas Oriental y Argentina, contra lo estranger, puig sabem que aquestos insults han sigut condemnats per los naturals que pensan y crehent que, solsament ab lo concurs de l'immigració estrangera poden conquerirse la grandesa y la felicitat de sa pàtria.

J. BARTX Y BALDI.

ALGO

Escriurer *algo* he promés
y no téndria perdó
si al arribar l'ocasió
á la paraula faltés.

Aixís donchs, orella dreta
y atenció, que si no 'm falla
la memoria, als de LA GRALLA
entretindrè una estoneta.

Pues es lo cas...pero nó,
per referir una historia
se necessita memoria,
y no n' he gastat may jó.

Era una volta... tampoch,
un quento no entretindria
y además me convindria
recordarlo poch á poch.

Una nit, l'estiu passat,....
mentres....ja vaig malament,
res de aixó, en aqueix moment
l' historia se m' ha olvidat.

Á veure, un altra, eran tres
las fillas de..., quina pega
ya ho veuhen brega que brega
sens recordarme de res.

Veig que la memoria 'm falla
y dich ¿cada tonterial
¿tantas ganas com tenia
de dir *algo* als de LA GRALLA!

J. ARTAL.

* * *

Després de crudel guerra,
en la mateixa terra
encar ab sanch humida,
enfons l' home l' aixada,
la rega ab sa suada,
y 'hont altre y trobá mort ell hi treu vi la:

J. ARTAL.

LO TEU ARTICLE

Impossible que compreguin vostés lo qu' aixó significa.

Lo director de nostre senmanari, es mes trempat qu' un jinjol, y com tot home, té las sevas manías y no hi há qui las hi tregui, per que 'l que ho intentés ferho, seria fácil que conseguís ferlhi perdre una de sas bonas condicions.

Com vostés compendrán, ell fa 'l sumari de cada número y disposa lo que s' ha de fer y lo que 's ha de posar pera que ho saboreijin los llegidors.

Jo, per una natural galvana que 'm fa felís, may tinch res escrit per endevant, no puch fer com las formigas qu' adelantan treball per mitj any, y arriba 'l dia d' entregar los originals y encare tinch que rumiar á qui li tocará pagar lo *pato* ó quina cosa m' empescaré pera cumplir ab lo meu *deber*.

Ell, desde 'l comensament de la publicació té com manía que 'l *tracasse* (aixó es francés del que 's parla y no s' escriu) lo posar sempre en lo sumari *Lo teu article*.

Si... vaja, home: ja está dit, se coneix que li costa poch més de caps posar aquell títol en lo plat de la semana. *Lo teu article*....que 's figuran vostés que es poch compromís lo tenir que escriurer sense ganas?

Diguin: no 'm podria demanar qualsevol cosa, uns pantalons vells per exemple, que també es un *article* y deixarme tranquil y sossegat, pensant sobre la varietat dels mateixos qu' omplenan lo mon y fan mouer y remouer tants oposats interessos y passions?

Lo teu article ve á ésser pera mí eterna *pesadilla* de no anyorat treball; pesat burinot qu' á cau de orella 'm recorda qu' he nascut per

la feyna qu' enalteix y no per la droperia que embruteix; inespugnable muralla que tinch qu' escalar pera ferme digne de la paraula compromesa, y mes que tot; objecte de preocupació constant, perque anant pel carrer, en lo teatro, en conversació familiar, y en lo que faig durant lo dia y la nit, he de convertirme en un *gura*, vigilant á grans y petits, á cosas y cosassas, á fi y efecte de trovar quelcom que puga servirme pera desentrollar alguna historieta ó cas que 'm favorezca pera sortir airós de la vella cansó sensa variacions de *Lo teu article*.

Si jo pogués fer com mes d' un que he conegut y coneix, que sols tenen lo rompiment de closca de llegir un tros que 'ls hi agrada y que se n' apropien, com si al que 'l feu no li hagués costat sa suhor en escriur-lo, y 'l copían é hi posan sa firma sens reparo, cada dia donaria irrefutables mostrars de la fecunditat de ma *facundia*.

Pero tinguem paciència, que fins las nespras estivadas entre palla maduran, y molt será que no maduri també ma pobre inteligencia, pera cumplir sempre á gust dels llegidors lo sant y senya del director, que no es altre que *Lo teu article*.

ENRICH RAFOLS.

CONFESSIONS DE HORACI FLACH

Ó SIGA SON RETRATO

fsich moral y psicológich

Y escrit per ell mateix
á fi de deixar probat,
qu' alló de que un no s' coneix
á sí mateix, no es vritat.

(Continuació)

De Mayagüez, sortirem en direcció á Génova, empleyant en lo viatge 65 dias. Férem escala en Barcelona hont hi estiguerem 7 dias, partint al cap d' ells y arribant á los 14 á lo port ja dit. Sortits y entrats en lo port de Barcelona, emplearem un mes. Per segona vegada després d' un viatge de dos anys, tornaba á posar los peus en ma terra natal.

Al mes de ma arribada y aprofitant la llibertat d' ensenyansa, benefici que 'ns habia dut la Setembrina, ingresaba en la Escola de Náutica pera seguir la carrera de Pilot. Mon ingrés fou lo dia 11 de Juliol de 1883 y ma sortida lo 8 de novembre del any vinent.

Durant lo curs, adquirí relacions de molta válua, relacions que mes tart habian de fer unas ma felicitat y altrás ma desgracia, sens que me n' adonés y sols per la forsa de las circunstancias. Allá coneguí l' únich amich que tinch (allá) y ab ell se pot dir que comensá á obrirse mon cor. Ab ell comensí á coneixer la bruticia d' aquest mon, puix al costat de son desinteresament y enteresa, tenia vils que sols perque sabia demostrar un teorema geométrich millor qu' ells, me aflagaban á la cara y de tras cantó me bescantaban ab terminatxos de tota mena.

Uns quants n' hi habia que al sortir un ensaig poétich meu per primera vegada, feren tanta burla d' ell que m' obligáren traurer mon nom en lo successiu á tots los que escribia á la «Campana de Gracia». No perque haje tingut may pretensions d' ésser poeta ni molt menos, sols per demostrarvos que no era á mos escrits que s' escarnia sinó á mi, vos diré que la confraría disposada á riurer d' un escrit firmat ab mon nom, aplaudia calurosament tot alló que sent igualment meu no 'l portaba.

¡Quántas vegadas habia rigut al pensar ab tals injusticias! Y que de llissons aprenguí al compararme ab aquells que no 'm alababan mes que quant ho feya un superior seu! Ab ells vaig saber distingí los homes de criteri propi y de talent positiu, ab aquells que *saben molt*, perque fan com los conills de guix.

Lo dia 27 de Dbre. de 1884 sortia de Barcelona ab lo Bergantí Angelita al mando de Mateu Pagés (distingit marino) en classe d' *agregat*.

Com tenia fama de ser un verdader llop, casi no volia sortir ab lo barco; mes gracias á certas indicacions fetas per en Agustí Maristany, vehí de casa y amich de mon pare, no portí á cap lo que ja habia acariciat. Sortírem y lo llop que m' habian dit, fou per mi lo millor de quants he tractat en mos 18 anys de navegació.

TRES PREGUNTAS

Lo vell raro y agarrat
que jamay de ningú es fía,
y vigila nit y dia
per pó de serne robat;
que á quants té en lo seu costat
impertinent fastidía,
y de tots ells desconfía
per mes que molt bé 'ls coneix;
¿qué 's mereix?

La vella que 's presumida
y que fí deu mil posturas,
gastant ella mes pinturas,
que un tintorer en sa vida;
que ab tot y ser tan pansida
creu brillar entre mil figuras
y que s' posa ab tals unturas
en ridícul, no coneix;
¿qué mereix?

Y la noya joveneta
que en tractanse de promés,
á un temps ne té dos ó tres
per riurers de tots, *¡coqueta!*
sens pensar que si tal feta
algun d' ells ne sapigués
podría dárle després
un compromís, no coneix
¿qué 's mereix?

TRES RESPOSTAS

Lo primer, per ser ja vell,
ans que tot, mereix despreci.
De sóbras se sap que un neci
no te complert lo cervell.

La segona, es natural,
per ser tonta y presumida;
l' ensenyin tota sa vida
com las mórnias, per un ral.

Com la tercera, n' hi ha tantas;
que castich no se 'ls pot dar,

Lo que á molts sol passar
es quedar per vestir santas.

J. RIBAS MAS.

¡CABRERA!

NOVELA DE COSTUMS CATALANAS

PER

"LO CIEGO"

Montevideo—Febrer del any vintiset de la Restauració
dels Jochs Florals

CAPITOL XIII

Los candidats

Per part de 'ls carlins Don Fermin Lersundi de Burrilerrigatiázurrimurdiá.

¡Ni un ni altre han estat may en las terras quals interessos ténen de representar devant lo mon, si son elejits!

¡Ni un ni altre conéixen los habitants *que 'ls fan* sufragar per ells, y quals necessitats materials han d' exposar sensa conéixerlas devant la Cambra Nacional!

¡Ni un ni altre saben quins usos, edictes locals, impostos especials, terras del comú y molts altres *cosetas* que sempre ignorarán tiránichs centralisadors, ténen los seus representats, y no obstant ells anirán á la representació del país, á *defensar* personas, interessos y necessitats que 'ls hi son cegament desconegudas!...

Apesar de tot lo dit, tan en ciutats, com en vilas y pobles, son molts los que saben las *comedias* que 's fan pera poder legalisar la gran *comedia de las comedias*.

Assó es: ¡Las eleccions pera diputats en cort!..

¡Encara aixó, fora poca cosa, si en mitj de tanta *farda* que 'l fret criteri li repugna estudiar, no si vejéssen molts vegadas inichs despullaments d' interessos ab suor guanyats, presons crudels é infames de personas igno-

centas y....;fins crims asquerosos que quedan amagats y sensa cástich, tapats per la má de ferro qu' ans havem posat á la vergonya del mon!...

¿Será etern aixó?... Creyém que nó. ¿Fins á quan durará?... Fins que 'ls homes se 'n adonin qu' están sotmesos á una esclavitut mes degradant que la esclavitut de compra. ¿El no sébrer!...

Nosaltres, devant lo negre cuadro que mostra la terra que 'ns veijé naixer ¿qu' hem de dir?...

Lo que deyan nosrtres ávis los Almogavers al passar la terra desde Occident á Orient: ¡Avant! ¡ sempre avant y caigue qui caigue!

CAPITOL XIV

La primavera en Catalunya

Casi estém segurs que 'n tots los païssos que guarneixen lo nostre planeta, los poetas, com si fossen missatjers del grant Creador, cantan sempre l' esperada y benehida «Primavera.»

Pero lo que nosaltres no podem créurer es que aqueixa bonica *estació* sia igual en totas parts.

No pot ésser que 'n los païssos situats al Nort, ab sos castells de neu glassada, puga tindre allí la primavera, aquella gradació de llum en sos colors, ni 'ls païssatjes la somrisenta expressió de l' esperança.....

No pot ésser que 'n las *terras tórridas* en las quals la primavera hi passa volant, tinga la poética melangía de las rosadas, de las sortidas y postas de sol de nostra Catalunya.

Podrá tindre en los païssos frets, aquells colors esmortuhits d' una revivalla tristonera precursora d' una mort no molt llunyana; podrá tindre en las terras calentas la luxoriosa ufanía d' estival canícula; pero no aixís á Catalunya: allí la primavera, es la vera poesia!..

¿Cants, llum, colors, aus, camps y flors, tot belluga, tremola, somriu y 's transforma arreu y á poch á poch en milions de sombras y formas rublertas de llum y estojada expressió!...

¿Lo poeta, 'l músich, lo pintor, no póden agafar una part d' ella pera cantarla: s' atracció es tan poderosa en son conjunt que s' imposa per sí sola.

¿Aquellas naturals murallas anomenadas «Pirineos,» que guardarán sempre las petjadas d' Aníbal, de mil cohorts romanas y d' altres descarats conqueridors, son, diemho aixis, lo foro de nostre paradís catalá!...

¿Montserrat! ¿sagrari y guarda de nostras festas religiosas, munió de timbas, avenchs y baumes, niu del Amor en totas sas manifestacions, tú ets y serás sempre lo proemi del idili de nostra primavera!...

¿Nostras serras, puigs y colls, ab aquells colors verdifoschs que prenen en aytal *estació*!...

¿Nostras planas, valls y prats ab sos colors verts d' esmeragda, rublerts de ponsellas y papallonas escapadas del vol!...

¿Nostres boscos de pins, roures y alsinas, nostras salsaredas y pollanquers y vernedas, plenas corulls d' ancels qu' hi nían, cantan, garlan y xiulan!...

¿Nostres rius, rieras y rechs estimbantse y corrent, estenentse regant y formant crestelladas faixas y mormolant dolsas y misteriosas músicas inimitables!...

¿Aquells fruiterars, ¿aquells oliverars, y per coronament de tan esplendorós panorama, aquellas vinyas!...

¿Ah.... Deu nostre; donaunos llum y colors, donaunos lo flaviol y la cornamusa y cants afalagadors á nostras bocas pera pregonar per tot lo nom lo que es, lo que val y lo que pot nostra sagrada Catalunya en la primavera!

¿Veniuhi tots, habitants de la Terra, á contemplarla y la veureu com feynera travalla, sofreix, canta y espera!....

¿Veniuhi! mes si voleu morir de plaher, veniuhi al estiu que tot riu!..

Si voleu morir d' alegría, veniuhi en la tardor, en temps de la brema, en que s' omplena tot ella de ví!...

¿Si voleu morí de content, veniuhi á l' hivern, quan prempsem l' oli, torrém castanyas y matém lo tocino!...

¿Pero si voleu morir de goig, veniuhi en la primavera, quan tot nia, canta, floreix y grana!...

¿Quan l' Amor estenent frescas y delitosas elas rublertas de pensaments, rosas, clavells ginestas, violas y romanís qu' escampan arreu

fums d'essència ubriagadors que adornan y fan somniar lo paradís etern de la bonaventuransa!..

¡Quan «Orfeo», «Euterpe» y «Terpsícore» avingudas, avalotan nostras serras, planas y valls, ab cantúrias, coblas y balladas, fent viure, axís, las gestas de goig, plaher y alegría de l'antiga Grecia!..

Y per fi: quan los nostres «Consistoris de Jochs Florals» escampan pe'l mon los fruits de l'intel·ligència nascuts als crits de «Pàtria, Fé y Amor», que portan arreu nova sava que s'estola y cobeja en la «Primavera» de la terra catalana!

¡Aixís, es Catalunya tot l'any! ¡Tot lo any es primavera!

¡Ditxosos sos fills quan la pugan gosar com ells desítjm!

(Continuar)

HIMNE AL LLIT

¡Cantemlo!

¡Quina invenció
va ser lo llit
per descansarhi,
fent mitj-diada;
quina invenció
va ser lo llit,
per be'n passarhi
la santa nit!

Jo no tinc cambras hont brillin mobles
d'èbano y sandal, marfil y argent,
ni cap estrado per rebrehi mobles
ni res ab luxo, com molta gent.

Ma pobre taula no'm descomoda
ab tot y serne de pí pintat;
que sols s'hi aguantin plat y cassola
pa, porró y fruyta, ja estich amat.

Pel que'm delero, pel que suspiro,
es pera tindre un llit de Rey;
pus quan m'hi fico, m'hi tomo y giro
m'hi vull enfondre; com es de lley.

¡Quina invenció
va ser lo llit
per descansarhi,

fent mitj-diada;
quina invenció
va ser lo llit,
per be'n passarhi
la santa nit!

Quan sío y'm canso per la fallera
de fer ma feyna, guanyantme'l pa,
penso que á casa lo llit m'espera
dignantme; ¡vina per descansar!

No tinc moilluras, brodats ni llassos
me; tinc llit ampla, plens traspontins,
lensols de tela, tous matalassos,
flasiadas, colcas, y bons coixins.

Tinc una arcova molt ventilada;
sense aixecarte, lo camp hi veus,
lo cap m'abrigo, sentint tronada,
y 'ls ulls alegre, si es que cau neu.

¡Quina invenció
va ser lo llit
per descansarhi,
fent mitj-diada;
Quina invenció
va ser lo llit,
per be'n passarhi
la santa nit!

Quant tinc molt plena la barretina
y'l cap me roda, dantme recel,
al llit me fico; que es medicina
de mes bon pendre que malva ab mel.

Quant me presenta lo mon fantástich
ja fent que voli, ja fentme rich,
al despertarme fins me fa fístich
eix mon de monas, del qual me rich.

¡Quánts secrets guardas! ¡Quánts plans escoltas!
¡oh! llit, quánt bonas son tas rahons!
¡á quántas aplacas y quántas voltas
contents, la destra, de vils accions!

¡Quina invenció
va ser lo llit
per descansarhi,
fent mitj-diada;
quina invenció
va ser lo llit,
per be'n passarhi
la santa nit!

¡Gloria al Deu Pare que feu lo dia
perque al é 'l dia va fer la nit!
¡y gloria al geni!... més, ¿qui seria
aquell sant home que inventá 'l llit?

Suó empapantse de nostra cara,
llágrimas xupa d' aquesta vall;
al naixer l' home, ja 'l rep y ampara
fins que li aplega l' últim badall.

Ell de ma vida n' és sepultura,
ell mas delícias, ell mon anhel,
ell non plus ultra de ma ventura;
ell l' ampla escala per pujá al cel,

¡Quina invenció
va ser lo llt
per descansarhi,
fent mitj-diada;
quina invenció
va ser lo llit,
per ben passarhi
la santa nit!

Y. F.

PIFIAS

Havem rebut lo programa d' un *tornej d' ajedrez*, que comensará lo 20 de Setembre en lo **Centro Catalan**. No 'l publicuém, dadas las condicions de nostre publicació. Ja ho saben, los aficionats que *vullgan bar allarse*.

Desitjaríam que *Un soci del Centro Catalá*, que 'ns enviá un escrit pera publicar, se prengués la molestia de enviar lo seu nom ó apersonarse ab lo Sr. Director d' aquest senmanari, puig, no venint garantit lo escrit á que aludím, no podém donarlhi cabuda en las planas de LA GRALLA.

Habem rebut duas compocions de nostre particular amich J. Artal, las que van en aquest número.

No li oferim las planas de nostre modesta publicació, perque en ella hi caben tots aquells que com nostre amich senten ver amor per la pátria.

VUYTS Y NOUS

No hi ha res més terrible que la llengua.
Déu nos ne guard' de una relliscada.

—La méva dona, deya un marit, usa uns polvos d' arrós tant especials que semblan sucre. Quan li faig un petó se m' endolsan los llavis.

Y un amich li respon:

—Home es veritat: á mi 'm succeheix exactament lo mateix.

TRENCA-CLOSCAS

XARADAS

Si tens un *hu inversa*
la *duas primera*
hu duas tercera
bén *tres dos* será
mes si acás *tres* falta,
deixat de conversa
que *duas inversa*,
mi, mal t' anirá.

ESTAPERET.

Soluciones á lo insertat en lo número anterior

- 1—Pe-pa.
2—Pa-pa-llo-na.

PAU SANTIÀS

ARQUITECTE

y professor de dibuix lineal, lavat y topogràfic

Projectes d' edificis públichs y particulars,
aixecament de planos,
divisions de propietats, peritatjes y tassacions.

Carrer Yaguaron 302